

PER AHLMARK:

KARLSSONS FÖRLORADE HEDER

Ahmed Rami är en nazist, vars antijudiska kampanj tre gånger har fällts av svenska domstolar för hets mot folkgrupp. "Jag välkomnar, jag välkomnar en ny Hitler", har Rami förklarat.

Själv är jag demokrat och liberal. I mer än 35 år har jag i tal, artiklar och böcker fördömt alla slag av diktaturer. Jag var den förste (TV1 11/8 1987) att offentligt varna för Radio Islam. För tio år sedan grundade jag Svenska Kommittén Mot Antisemitism.

Ingmar Karlsson skriver nu att Rami och jag är "två sidor av samma mynt". Rami är min "like". Vi är båda "en skam för svensk debatt". Nazisten och antinazisten är alltså i moralisk mening jämställda. Så talar ordföranden i UD:s idé- och analysgrupp.

Karlssons replik är alltså hysterisk, i både ton och innehåll. Anledningen är att jag påmint om vad han själv har skrivit under 80-talet.

Nu låtsas Karlsson att jag vill skrämma honom "till tystnad" om värdet av en

palestinsk stat. Men redan 1970 var jag medförfattare till en bok (*Det hatade Israel*), där jag förordade just en palestinsk statsbildning.

Och Karlsson har själv i en bok berömt "den formulering om 'en palestinsk stat som lever i fred vid sidan av Israel', som sedan 1976 ingår i alla svenska regeringsförklaringar om Mellanöstern och som dåvarande vicestatsministern Per Ahlmark stod fadder till . . .". Varför skulle jag angripa Karlsson för att han upprepar min egen synpunkt?

I förra numret av Svensk Tidskrift visade jag hur Ingmar Karlsson under 80-talet smädade Israel. Hans anklagelser återfinns främst i böckerna *Gud med oss* (1984) och *De obotfärdigas förhinder* (1987).

Han påstår där att Israel hyser rädsla för fred, eftersom "fred skulle få negativa effekter på det israeliska samhället". Idag ser vi glädjen hos en överväldigande majoritet av israeler när PLO erkänt Israel och fred är i sikte.

Karlsson vantolkar begreppet "antisemitism", som alltid betytt fientlighet mot judar, och talar om "antisemitismen

mot araber". Han har hänvisat till en Israel-hatare (Lennie Brenner), som också har återopats av det s k Institute For Historical Review, centrum för förnekandet av Förintelsen.

Det är Karlsson själv, inte någon israel som nu får bli alibi, som påstår att "liksom sionisterna försökte korsfärdarna förverkliga en dröm genom ett program byggt på kolonisering och erövring"; båda rörelserna har byggt på "en krigaretik". Han kallar Israel för "en ö av rasdiskriminering". Och Karlsson påstår uttryckligt att massakern i Deir Yassin kan "sägas ha följt de gammaltestamentliga påbudena".

Karlssons teknik är att 1) kasta fram ett uttalande av en känd jude, 2) omtolka tanken och 3) rikta den som anklagelse mot Israel.

Det är sant att Herzl vid sekelskiftet noterade att antisemitismen gjorde fler judar till sionister. Karlsson förvränger iakttagelsen och utslungar den 80-90 år senare, efter att sex miljoner judar dödades i Förintelsen, mot staten Israel: sionismen kan "sägas ha ett egenintresse i antisemitiska strömningar"!

Samtidigt har han under 80-talet ständigt försvarat Syriens förtryck av landets judiska minoritet. Judarna hölls då inspärrade i denna diktatur som en gisslan.

Jag har "fräckheten", skriver Karlsson nu, att förneka att min skog i Israel ligger

på ockuperat område. Varför bemöter inte Karlsson vad jag redan har svarat i Svensk Tidskrift?

Karlsson upprepar påståenden i en TV-film 1979 av socialdemokraten Sigbert Axelsson, som senare försvarat Ahmed Rami. Radionämndens slutsats var dess hårdaste utslag: programmet hade "redigerats på ett vilseledande sätt", gett tittarna en "felaktig uppfattning" och stred mot "kravet på saktlighet".

Radionämnden insåg alltså att min skog ligger på mark, som har brukats av Israel efter att landets gräns drogs upp 1949 i avtal med Jordanien. Nu påstår Karlsson att utrikesminister Ullsten i riksdagen förklarat att skogen låg på ruiner av en palestinsk by. Är det sant?

Nej, Ola Ullsten sade i riksdagen (28/4 1980) att "skogsplanteringen i fråga ligger inom den del av området som brukades av israeliska bönder". Kritiken mot den är "en ren partsinlaga från människor som ogillar staten Israels existens . . . Skogsplanteringen tillägnas Per Ahlmark för hans insatser för Israel, och det har han anledning att vara stolt över". Ullsten slog fast: det finns "ingenting att anmärka emot den skogsplantering som det här handlar om".

Karlsson är alltså en debattör som medvetet kastar fram osanningar i hopp om att ingen granskar källorna. Människor med sådan karaktär bör aldrig göras till diplomater.